

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж.1-829/18
Дана: 20.09.2018. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Милевке Миленковић, председника већа, Жарка Стевановића и Татјане Мишић, чланова већа, са записничарем Тамаром Миливојевић, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348. ст. 4. у вези ст. 1. Кривичног законика, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и браниоца окривљеног, адв. Аладина Шемовића из Новог Пазара, изјављеним против пресуде Вишег суда у Новом Пазару К-22/18 од 09.07.2018. године, у седници већа одржаној 20.09.2018. године, донео је једногласно

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и браниоца окривљеног АА, и пресуда Вишег суда у Новом Пазару К-22/18 од 09.07.2018. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К-22/18 од 09.07.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348. ст. 4. у вези ст. 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору, од 25.01.2018. године, од 23,30 часова, до 26.01.2018. године.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то, једног пиштоља марке „Црвена Застава“, модел М57, калибра 7,62 мм, фабричког броја Ц-....., са оквиrom и 8 комада метака за исти.

Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати суду износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд донети посебно решење.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Виши јавни тужилац у Новом Пазару, због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеног осудити на казну затвора у дужем временском трајању, и

- бранилац окривљеног, због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 1. тач 11. и ст. 2. тач. 3. ЗКП и одлуке о казни и трошковима поступка, са предлогом да Апелациони суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да исту преиначи, тако што ће окривљеном изрећи мању казну затвора, коју да издржи у просторијама у којима станује.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, у поднеску Ктж-836/18 од 21.08.2018. године, предложио је да Апелациони суд, усвајањем жалбе јавног тужиоца, преиначи побијану пресуду и окривљеног за предметно кривично дело осуди на казну затвора у дужем трајању, а да одбије, као неосновану, жалбу браниоца окривљеног.

Апелациони суд у Крагујевцу је одржао седницу већа, на основу чл. 447. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је сходно одредби чл. 451. ст. 1. ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода, као и предлога Апелационог јавног тужиоца, нашао:

Жалбе су неосноване.

Бранилац окривљеног у жалби указује, да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 1. тач. 11. ЗКП, јер је изрека исте неразумљива. У изреци побијане пресуде се наводи, да је окривљени „са директним умишљајем неовлашћено набавио, држао и носио ватрено оружје“, а потом, да је код њега 25.01.2018. године „пронађен“ пиштољ. Оваква изрека је неразумљива, јер није јасно коју радњу извршења је остварио окривљени, будући да је суд набројао неколико алтернативних радњи из чл. 348. КЗ, а из изреке произилази да је окривљени осуђен и због тога што је код њега пронађен пиштољ, што не представља радњу извршења ниједног облика предметног кривичног дела. Уколико је код истог пронађен пиштољ, то указује да је он пиштољ држао, па је његове радње требало подвести под ст. 1. чл. 348. КЗ, а не под ст. 4. тог члана. Из чињеничног описа кривичног дела, за које је окривљени оглашен кривим, не произилази да је он критичном приликом носио предметни пиштољ. Изрека је неразумљива и због тога, што је окривљени оглашен кривим за кривично дело из чл. 348. ст. 4. у вези „чл. 1“ КЗ, која правна квалификација не постоји у кривичном закону. Суд није у изреци навео ни конкретне одредбе Закона о оружју и муницији, које је окривљени повредио, већ само да је исти поступио супротно одредби чл. 5. у вези чл. 16. и чл. 3. и 4. Закона о оружју и муницији. Наведени чланови се односе на различите ситуације, у њима се прави разлика између појединих категорија оружја и врста оружних листова. Није прецизирано о каквом оружју се ради, у смислу чл. 3. Закона о оружју и муницији, чији први став у себи садржи 38 тачака. Немогуће је, да је окривљени својим радњама повредио све одредбе које се налазе у поменутиим члановима, на које се суд позвао, па је исти био

дужан да, поводом сваког од тих чланова, одреди конкретну одредбу, према ставу и тачки, у односу на коју је окривљени поступао супротно.

Даље се жалбом наводи, да је изрека пресуде неразумљива, и стога, што је у њеном трећем ставу, првостепени суд окривљеног обавезао да плати паушал, док је у четвртом ставу изреке обавезао истог да плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем. Сходно чл. 261. ст. 2. ЗКП, паушал такође представља трошкове кривичног поступка, тако да је изрека и у том делу неразумљива.

Жалбом браниоца се још истиче и да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 2. тач. 3. ЗКП у вези чл. 425. ст. 3. ЗКП, што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне одлуке. Наиме, из записника о главном претресу произилази, да суд није у присуству странака и браниоца укратко саопштио разлоге пресуде, што је био дужан, на основу чл. 425. ст. 3. ЗКП, нарочито, због тога што је првостепену пресуду израдио у писаном облику без образложења, сходно чл. 429. ст. 1. тач. 2. ЗКП. Да је суд изнео разлоге пресуде и указао окривљеном да ће пресуда бити без образложења, окривљени би захтевао достављање писано израђене пресуде која садржи образложење. Из записника произилази, да суд није поучио окривљеног ни о праву из чл. 426. ЗКП, па је тиме поновио исту битну повреду одредаба кривичног поступка.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, изрека првостепене пресуде је разумљива, а суд није на главном претресу погрешно применио, нити пропустио да примени, неку одредбу ЗКП, што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде, па се неосновано том жалбом побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 1. тач. 11. и ст. 2. тач. 3. ЗКП. Наиме, по налажењу Апелационог суда, из изреке побијане пресуде јасно произилази је окривљени неовлашћено носио ватрено оружје, ближе описано у тој изреци, које је претходно неовлашћено набавио и држао, што представља радњу извршења кривичног дела из чл. 348. ст. 4. у вези ст. 1. КЗ, за које је и оглашен кривим (с тим, да је у изреци очигледном омашком у писању, уместо „у вези ст. 1. КЗ“ наведено „у вези чл. 1. КЗ“), при чему је сам окривљени, у својој одбрани, признао да је предметно оружје, из своје куће, на адреси у ул., понео у клуб „.....“, у ул. у Новом Пазару, где му је пронађено у торбици, приликом контроле тог објекта од стране овлашћених службених лица полиције, што указује на намеру окривљеног да поменуто оружје носи са собом, па су и његове радње правилно квалификоване у првостепеној пресуди. Стоји чињеница, да су одредбе Закона о оружју и муницији, у односу на које је окривљени, својим радњама, поступио супротно, могле бити ближе означене, у смислу да је требало прецизирати став, и евентуално тачку, законских чланова у питању (који су иначе правилно наведени), али, имајући у виду, да се из чињеничног описа кривичног дела у изреци, може закључити које конкретно одредбе су критичном приликом повређене, односно, да је реч о ватреном оружју, из категорије Б, за чије набављање, држање и ношење је потребна исправа надлежног органа (оружни лист), поменути пропуст, по оцени овог суда, није од утицаја на разумљивост изреке побијане пресуде.

Није спорно, ни да паушал представља трошкове кривичног поступка, и да је првостепени суд, након што је окривљеног обавезао да исти исплати, непотребно

наводи да га обавезује на исплату трошкова кривичног поступка, о чијој висини ће накнадно одлучити посебним решењем, подразумевајући под тим остале трошкове поступке, али, по налажењу овог суда, ни та чињеница не утиче на разумљивост изреке побијане пресуде, па су и ови жалбени наводи браниоца, оцењени као неосновани.

Из записника о главном претресу, од 09.07.2018. године, произилази да је јавно објављивање пресуде, заказано за 13,30 часова тога дана, али се из истог не види да ли је објављивању пресуде присуствовао ико од странака, па су без утицаја жалбени наводи браниоца о обавези суда да укратко саопшти разлоге пресуде и странкама да поуке и упозорења из чл. 426. ЗКП, тим пре, што је реч о радњама суда, предузетим након завршетка главног претреса, које не могу бити захваћене битном повредом одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 2. тач. 3. ЗКП.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, која се побија изјављеним жалбама, Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно нашао да постоје нарочито олакшавајуће околности, које оправдавају изрицање казне испод законом прописаног минимума, сходно чл. 56. тач. 3. и чл. 57. ст. 1. тач. 4. КЗ, те, окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору, од 25.01.2018. године, од 23,30 часова, до 26.01.2018. године, која казна је, и по оцени овог суда, сразмерна тежини учињеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, и као таква нужна и довољна да оствари сврху кажњавања, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција, у смислу чл. 4. ст. 2. и чл. 42. КЗ.

Следствено томе, оцењени су као неосновани жалбени наводи Вишег јавног тужиоца да је првостепени суд превелик значај дао олакшавајућим околностима, а да при том, није на правилан начин ценио отежавајућу околност на страни окривљеног, тј. да је исти раније више пута осуђиван, између осталог, и за кривична дела са елементима насиља. Такође, без основа су и наводи жалбе браниоца окривљеног, да суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности, тј. да је исти отац троје деце, да му је супруга незапослена, па је он једини издржавалац породице, да је признао извршење кривичног дела и да се коректно владао пред судом, те, његов жалбени предлог, да окривљени казну затвора издржава у просторијама у којима станује, с обзиром да личност, ранији живот и степен кривице окривљеног, у смислу чл. 45. ст. 5. КЗ, не дају основа за закључак да ће сврха кажњавања бити остварена, издржавањем казне на наведени начин.

Из изнетих разлога, а на основу чл. 457. ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Записничар,
Тамара Миливојевић,с.р.**

**Председник већа – судија,
Милевка Миленковић,с.р.**